

РОЗДІЛ 2 ГЕРМАНСЬКІ МОВИ

УДК 81'25

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2025.43.2.8>

ГЕРМЕНЕВТИЧНІ ТА МЕТОДОЛОГІЧНІ ВИКЛИКИ ПЕРЕКЛАДУ ДАВНЬОАНГЛІЙСЬКИХ ТЕКСТІВ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ: ДИЛЕМА АВТЕНТИЧНОСТІ ТА РОЛЬ ПРОМІЖНОЇ МОВИ

METHODOLOGICAL CHALLENGES IN TRANSLATING OLD ENGLISH TEXTS INTO UKRAINIAN: THE DILEMMA OF AUTHENTICITY AND THE ROLE OF THE PIVOT LANGUAGE

Оленяк М.Я.,

orcid.org/0000-0002-5888-326X

доктор філологічних наук, доцент,

доцент кафедри теорії і практики перекладу

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Залужна О.О.,

orcid.org/0000-0002-7929-6769

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри теорії і практики перекладу

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Доній Т.М.,

orcid.org/0000-0003-1450-8297

кандидат філологічних наук, доцент,

асистент кафедри теорії і практики перекладу

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Подугольнікова З.О.,

orcid.org/0009-0009-3616-5492

асистент кафедри теорії і практики перекладу з англійської мови

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Стаття присвячена аналізу методологічних, лінгвістичних і герменевтичних викликів, що виникають у процесі перекладу давньоанглійських текстів українською мовою. Дослідження акцентує на проблемі значної хронологічної та культурної дистанції між мовою-джерелом і цільовою мовою, яка ускладнює збереження автентичної семантичної структури, стилістичної фактури та світоглядного контексту оригіналу. Зазначається, що переклад таких текстів виходить за межі суто лінгвістичного процесу й постає як герменевтична інтерпретація, у якій кожен вибір перекладача – лексичний, граматичний чи стилістичний – формує рецепцію давньоанглійського культурного простору в сучасній українській культурі. Особливу увагу приділено проблемі лексичної лакуарності, коли культурно-специфічні одиниці не мають прямих еквівалентів у цільовій мові, а також феномену семантичної амбівалентності давньоанглійських лексем, що допускають кілька можливих інтерпретацій залежно від контексту.

У роботі обґрунтовано доцільність використання проміжної мови (pivot language), передусім сучасної англійської, як аналітичного інструменту для верифікації значень, доступу до авторитетних словників і зниження ризику семантичного дрейфу. Разом із тим, наголошується на небезпеці діяхронічної інтерференції, хибних друзів перекладача та анахронічних інтерпретацій, що можуть спотворити культурний код тексту. Стаття пропонує огляд стратегій роботи з лакуарною лексикою та підкреслює етичну відповідальність перекладача за збереження автентичної фактури оригіналу, запобігаючи ненавмисному накладанню анахронічних або ідеологічно забарвлених концептів на давньоанглійський світогляд. Такий підхід забезпечує баланс між історичною автентичністю та комунікативною зрозумілістю, сприяючи формуванню адекватного образу давньоанглійської культури в українському перекладацькому просторі. Робота робить внесок у розвиток української теорії перекладу історично віддалених мов.

Ключові слова: переклад, культурно маркована одиниця, проміжна мова, автентичність, читабельність, рецепція, семантична амбівалентність, інтерпретація, давньоанглійська мова.

The article examines the methodological, linguistic, and hermeneutic challenges that arise in the process of translating Old English texts into Ukrainian. The study highlights the issue of considerable chronological and cultural distance between the source and target languages, which complicates the preservation of the authentic semantic structure, stylistic

texture, and worldview context of the original. It is emphasized that the translation of such texts extends beyond a purely linguistic procedure and becomes a hermeneutic interpretation, where each translational choice – lexical, grammatical, or stylistic – shapes the reception of the Old English cultural space within contemporary Ukrainian culture. Particular attention is paid to the problem of lexical lacunarity, when culture-specific units lack direct equivalents in the target language, as well as to the phenomenon of semantic ambivalence in Old English lexemes, which allow for several possible interpretations depending on context.

The article substantiates the relevance of using a pivot language – primarily Modern English – as an analytical tool for verifying meanings, accessing authoritative dictionaries, and reducing the risk of semantic drift. At the same time, it stresses the dangers of diachronic interference, false cognates, and anachronistic interpretations that may distort the cultural code of the text. The paper reviews strategies for rendering lacunary vocabulary and underscores the translator's ethical responsibility to preserve the original's authentic texture, avoiding the inadvertent imposition of anachronistic or ideologically charged concepts upon the Old English worldview. Such an approach maintains a balance between historical authenticity and communicative clarity, contributing to the formation of an adequate image of Old English culture within the Ukrainian translation space. The study thus contributes to the development of Ukrainian translation theory concerning historically remote languages.

Key words: translation, culture-specific unit, pivot language, authenticity, readability, reception, semantic ambivalence, interpretation, Old English.

Постановка проблеми. Переклад давньоанглійських текстів українською є складним багаторівневим процесом, що потребує стратегічних рішень щодо відповідності формі оригіналу та передачі його стилю й тону. Хронологічна й культурна дистанція між мовою-джерелом і сучасним читачем ускладнює адекватну трансляцію світогляду та реалій епохи, загострюючи дилему між автентичністю та читабельністю. Перекладач має обирати між адаптацією культурно-специфічних елементів для полегшення сприйняття та збереженням історичної фактури, що може ускладнити розуміння тексту. Тому переклад давньоанглійської спадщини вимагає гнучкого, контекстуально вмотивованого підходу, який поєднує прагматичну доцільність із повагою до автентичності джерела.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз літератури з перекладознавства чітко окреслює центральну дилему вірності оригіналові vs. читабельності як наріжний камінь роботи з архаїчними текстами. Класична дихотомія, яка хвилює перекладачів ще з часів середньовіччя¹ або й раніше, набуває особливої гостроти при трансляції давньоанглійської мови. Враховуючи

значну хронологічну та культурну дистанцію [1], критики (наприклад [2]) ставлять питання про етичну відповідальність перекладача за збереження культурної фактури оригіналу, протидіючи тенденції до згладжування чужорідних елементів. Однак, у випадку давньоанглійської мови, надмірна форенізація може призвести до непроникності тексту для сучасного українського реципієнта, що суперечить вимозі функціональної еквівалентності [3] та лінгвістичної трансферти [4].

Крім того, методологія перекладу давньоанглійської мови на українську мову ускладнюється дефіцитом прямих білінгвальних ресурсів. Це обумовлює критичну необхідність застосування проміжної мови [5], що забезпечує зниження ризику помилок та семантичного дрейфу [6], властивих прямому перекладу між лінгвістично та історично віддаленими мовами. Таким чином, сучасна англійська мова є необхідним інструментом герменевтики, який дозволяє досліднику подолати часовий бар'єр, перш ніж вирішувати питання стилістичної адаптації та культурної трансферти в українському тексті [7].

Постановка завдання. Мета цієї статті полягає в обґрунтуванні методологічних підходів до перекладу ранньосередньовічних англословних текстів на українську мову, акцентуючи увагу на подоланні хронологічної, культурної та лінгвістичної дистанції між мовою-джерелом і цільовою мовою.

Актуальність цього дослідження зумовлена необхідністю заповнення лакуни в українському перекладознавстві, яке, попри потужний розвиток і значні напрацювання вітчизняних науковців, переважно зосереджене на проблематиці перекладу сучасних мов. Хоча новітні роботи з перекладознавства глибоко аналізують лексичні особливості [8], когнітивні аспекти [9], [10], куль-

¹ У передмові до власного перекладу Боеція *Втіха філософією* Альфред Великий зазначає: “Тоді я пригадав, що Закон уперше було записано єврейською мовою. Згодом, коли греки його опанували, вони перекладали його своєю рідною мовою, а разом із ним і всі інші книги. Після цього те саме зробили римляни: здобувши знання про ці тексти, вони, за допомогою мудрих перекладачів, передали їх своєю мовою. Так само й інші християнські народи перекладали певну частину Святого Письма своєю мовою. Тому, як на мене (якщо й вам це здається слушним), буде краще, якщо й ми перекладемо деякі книги – ті, що є найнеобхіднішими для всіх, – на мову, яку кожен із нас здатен розуміти...Тоді я згадав, як знання латини в нашому народі занепадо, хоча ще багато хто вмів читати англійські тексти. І ось, серед багатьох турбот і справ мого королівства, я розпочав перекладати англійською мовою книгу, що латиною зветься *Pastoralis* (“Пастирська настанова”), а англійською – *Hierdebōc*, тобто “Книга пастиря”. Перекладав я її то слово за словом, то зміст за змістом – відповідно до того, як навчився від Плетмунда, мого архієпископа, від Ассера, мого єпископа, від Грімбольда, мого священика, та від Іоанна, мого священика. Коли ж я опанував зміст цієї книги настільки, наскільки міг, і зрозумів його якнайповніше, я переклав її англійською мовою, намагаючись передати сенс якомога ясніше й достовірніше.” <https://www.oldenglishtools.org/files/preface.php>

турно зумовлені особливості [11], стилістичні виклики трансляції сучасної художньої ([12]; [13]; [14]; [15]; [16]) та спеціалізованої [17] літератури, систематичні праці, присвячені специфіці перекладу з історично віддалених, низькоресурсних мов, як-от давньоанглійська, залишаються недостатньо представленими.

Виклад основного матеріалу. Ефективне орієнтування в лінгвістично та культурно багатому, але складному корпусі давньоанглійської мови вимагає застосування належного інструментарію та адекватних допоміжних ресурсів. У контексті трансляції на українську мову критично важливим є застосування проміжної мови (*pivot language*).

З огляду на історичну та структурну віддаленість давньоанглійської від української, а також на дефіцит безпосередніх білінгвальних ресурсів, більшість перекладацьких процесів вимагають опосередкованої стратегії. Таким чином, сучасна англійська мова функціонує як проміжна ланка. Цей двоетапний підхід є прагматично необхідним для забезпечення семантичної точності; доступності ресурсів (наприклад, [18], [19]); зменшення ризику помилок: Розбиття складної трансляційної задачі на дві фази (аналітичну та генеративну) дозволяє краще контролювати втрату інформації та семантичні зсуви, які неминучі при прямому перекладі між неспорідненими мовами з великим часовим розривом.

Лексикографічні джерела та спеціалізовані засоби автоматизованого перекладу перш за все, слугують для досягнення адекватного проміжного перекладу на сучасну англійську мову, який вже потім підлягає літературно-стилістичній адаптації та перекладу на цільову українську мову.

Переклад історично віддалених мов є складним актом лінгвістичного аналізу, що виходить далеко за межі механічного допасування лексичних еквівалентів. Встановлення прямих відповідностей між лексемами мови-джерела та цільової мови є радше винятком, ніж правилом, особливо зважаючи на розвиток цих мов у відмінних культурно-історичних контекстах.

Незважаючи на це, в корпусі давньоанглійської мови трапляються випадки високої семантичної прозорості, переважно у сфері конкретної та універсальної лексики (фізичні об'єкти, базові родинні зв'язки). Наприклад, давньоанглійські лексеми *stān* ('камін'), *sunu* ('син'), *fōt* ('нога'), *mōdor* ('mother'), *fæder* ('father') або *hūs* ('house') мають прямі та чіткі відповідники як у сучасній англійській (проміжній мові), так і в українській, не викликаючи значних труднощів при трансля-

ції. Однак, чим далі перекладач відходить від цієї конкретики до абстрактних понять, культурно-специфічної термінології чи слів із зміщеною семантикою (наприклад, *wif* 'жінка', не обов'язково заміжня на відміну від сучасної англійської *wife*), тим тоншим і складнішим стає його завдання.

Введення концепції проміжної мови у процес перекладу давньоанглійської на українську, окрім вирішення проблеми дефіциту ресурсів, виявляє нові методологічні виклики. Найбільш значущим із них є ризик потрапляння у пастку хибних друзів перекладача, проте в нетиповому діакронічному вимірі у межах однієї мови. Наприклад, давньоанглійське *wōd*. Можна подумати, що воно пов'язане з *wood* ('ліс', 'дерев'яний') – подібність оманлива, бо насправді слово означає 'божевільний', 'скажений'. Такі «хибні друзі» – типова пастка для початківців. Тож проміжна мова не може слугувати інтуїтивним «містком». Вона вимагає суворого лінгвістичного контролю за допомогою спеціалізованих лексикографічних джерел, оскільки навіть найменша семантична неточність неминуче призведе до семантичного дрейфу та спотворення культурного контексту в кінцевому українському тексті.

Складнощі перекладу давньоанглійської мови суттєво зростають при роботі з лексемами, що характеризуються широким спектром значень або високою контекстуальною залежністю. Прикладом такої лексеми є *dōm* – етимологічний попередник сучасного *doom* 'приречення', яке у давньоанглійській мові функціонувало як парадигмальне позначення для лексем «суд», «вирок», «закон» або «доля».

Трансляція таких багатозначних одиниць вимагає від перекладача не просто пошуку лексичного відповідника, а акту глибокої герменевтичної інтерпретації. Вибір українського еквівалента – «суд», «вирок», «доля» чи «приречення» – неминуче змінює тональність, смисловий акцент та прагматичний ефект цільового тексту. З цього випливає, що в літературному перекладі менш буквальный еквівалент може виявитися більш функціонально точним. Наприклад, обрання «приречення» як відповідника для *dōm*, хоч і не є найширшим лексичним значенням, може бути виправданим у контексті трагічної поезії, оскільки воно найкраще передає емоційну та риторичну вагу оригіналу, забезпечуючи естетичну та динамічну еквівалентність.

Процес перекладу текстів із давньоанглійської мови на українську являє собою складний діалектичний синтез лінгвістичної чутливості та куль-

турної уяви. Це завдання вимагає від перекладача постійного балансування між низкою критичних дихотомій: історична точність проти сучасної зрозумілості, лексична прецизійність проти поетичного та естетичного ефекту. Мета цього процесу виходить за рамки простої передачі того *що* говорить оригінал, ключове завдання полягає у відтворенні того *як* він це робить.

Складнощі перекладу давньоанглійської мови посилюються при роботі з культурно-специфічною лексикою, для якої відсутні прямі одноквівалентні відповідники в сучасній українській мові. Лексична лакунарність виникає через значну структурну та історичну віддаленість мови-джерела від цільової мови. Яскравим прикладом є давньоанглійський термін *þegn* – соціально-правова категорія, що позначає воїна або слугу, який перебував на службі у лорда та був пов'язаний із ним зобов'язаннями вірності та військової служби. Прямі українські відповідники, як-от «воїн» або «слуга», передають лише частину семантичного обсягу лексеми, тоді як функціонально ближче слово «дружинник» є проблематичним через належність до іншої, східнослов'янської, історичної реальності, що може призвести до спотворення первісного значення та культурної апропріації.

Крім того, використання проміжної мови не усуває ризику діахронічної інтерференції, коли давньоанглійська лексема має сучасний англійський корелят із зміщеною семантикою. Наприклад, спроба прирівняти *þegn* до пізніших англійських термінів «thane» або «noble» вносить феодалні конотації, не властиві контексту раннього Середньовіччя. Така трансформація може спричинити анахронізм, викликаючи у сучасного українського читача хибні асоціації (наприклад з лицарством), нерелевантні для доби до Нормандського завоювання.

Ці методологічні виклики поширюються на цілу низку інших соціальних, релігійних та культурних термінів. Наприклад, слово *dryhten* (володар, господар, іноді божество) поєднує світську та релігійну владу, що ускладнює вибір між «господар», «пан» та «Господь». Термін *eorl* (знать, воїн-аристократ) еволюціонував у своєму статусі, що робить його переклад як «вельможа» чи «боярин» лише частково адекватним. Навіть, здавалося б, простіші позначення, як-от *ceorl* (вільний селянин), складно точно передати в українській мові, оскільки «селянин» чи «простолюдин» не повністю відображають його специфічний соціальний стан. Далі, *hlāford* («пан», буквально «той, хто дає хліб») – при його пере-

кладі як «господар» чи «годувальник» втрачається оригінальна етимологія, критична для розуміння соціальної організації; *scop* (поет, співець героїчних пісень) – вимагає обережного перекладу як «співець», оскільки його унікальна культурна роль у давньоанглійському суспільстві не дозволяє безпосередньо прирівнювати його до, наприклад, українського «кобзаря»; *wic* (поселення, торжище) – вимагає уваги до контекстуальної залежності, оскільки його значення може варіюватися від просто «селище» до «ринок» або «торжище».

Таким чином, перед перекладачем постає дилема вибору стратегії. Оптимальне розв'язання проблеми лакуарної лексики, як-от термін *þegn*, вимагає від перекладача вибору однієї з трьох основних стратегій. Перша – збереження оригіналу – полягає в транскрипції або транслітерації давньоанглійського терміна, наприклад *þegn*, із обов'язковим додаванням наукового коментаря або глоси. Це забезпечує максимальну історичну автентичність, проте може ускладнити сприйняття тексту масовою аудиторією. Друга стратегія передбачає використання часткового еквівалента, тобто вибір функціонально найближчого, але неповного відповідника, який передає лише ключові аспекти значення, наприклад, «воїн». Третя стратегія полягає у генералізації – заміні специфічного терміну на більш загальне слово («чоловік», «слуга»), що передає лише ядро концепту, з подальшим семантичним уточненням у тексті чи примітках.

Інколи складність полягає не лише у відсутності прямих відповідників у цільовій мові, але й у внутрішній семантичній амбівалентності самих термінів у мові-джерелі, що часто викликає розбіжності в інтерпретаціях серед фахівців-медієвістів. Яскравим прикладом такої амбівалентності є давньоанглійська лексема *aglæca*. Діапазон її значень є надзвичайно широким, він охоплює різних референтів: як жахливого монстра, так і героїчного воїна. Це ставить перед українським перекладачем критичну герменевтичну дилему: чи слід передати цей термін як «потвора», «воїн», чи обрати більш нейтральний варіант, наприклад, «ворог» або «супротивник». Кожен із цих варіантів має власні конотативні відтінки та формує принципово різне рецептивне сприйняття сцени сучасним читачем.

Подібна семантична полівалентність може бути плідною, відкриваючи простір для науково-обґрунтованої інтерпретаційної творчості. Однак вона одночасно накладає на перекладача високу етичну відповідальність. Існує значний

ризик спотворення оригіналу через надмірне покладання на сучасні аналогії та привнесення до тексту ідеологічно забарвлених образів, не властивих історичному контексту. Зокрема, необережна адаптація може призвести до ненавмисного накладання сучасних мілітаристичних, націоналістичних або романтизованих схем на давньоанглійський світогляд. Роблячи це, перекладач може несвідомо відтворити культурні стереотипи або, що ще гірше, наблизитися до культурної апропріації або ідеологічної реінтерпретації.

Питання перекладу давньоанглійської літератури не має універсального «правильного» розв'язку. Пліуралізм існуючих перекладацьких підходів є відображенням іманентної діалектичності цього процесу. Один вектор перекладацької стратегії орієнтований на досягнення максимальної ясності та доступності тексту для сучасного реципієнта, що може супроводжуватися модернізацією або спрощенням образної системи. Натомість, інший підхід зосереджений на збереженні автентичної фактури оригіналу через ретенцію архаїзмів, поетичних композитів або навмисної амбівалентності. Кожен переклад є унікальною інтерпретаційною траєкторією, і всі лексичні, синтаксичні та стилістичні рішення, що приймаються перекладачем, істотно впливають на формування рецепції читачем віддаленого культурного світу ранньосередньовічної Англії.

Висновки. Переклад ранньосередньовічних англійських текстів на українську мову є багаторівневим герменевтичним актом, що виходить за межі суто лінгвістичного транскодування. Ключова складність цього процесу визначається значною

хронологічною та культурною дистанцією, яка генерує низку методологічних проблем. Головним теоретичним і практичним викликом залишається необхідність балансування між історичною автентичністю та читабельністю. Перекладач стикається з етичною відповідальністю за збереження культурної фактури оригіналу, протидіючи ризику анахронізму, культурної апропріації та спотворення світогляду, властивого ранньому Середньовіччю. Кожен вибір – лексичний, синтаксичний чи стилістичний – є частиною формування рецепції читачем віддаленого культурного світу.

У контексті перекладу давньоанглійської мови на українську стратегічне використання сучасної англійської мови як проміжної є прагматично необхідним. Цей двоетапний підхід забезпечує семантичну точність та доступ до критично важливих лексикографічних джерел, компенсуючи дефіцит прямих білінгвальних ресурсів. Однак впровадження проміжної мови вимагає суворого лінгвістичного контролю через ризик діахронічної інтерференції.

Найскладніші проблеми перекладу зосереджені у сфері культурно-специфічної та багатозначної лексики. Відсутність прямих одноеквівалентних відповідників в українській мові, а також семантична полівалентність самих давньоанглійських термінів, вимагають від перекладача глибокої герменевтичної інтерпретації. Оптимальне розв'язання проблеми лакуарної лексики передбачає гнучке застосування однієї з трьох стратегій: збереження оригіналу з коментарем, використання часткового еквівалента або генералізація.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Зорівчак Р. П. Реалія і переклад (на матеріалі англійських перекладів української прози). Львів : Вид-во Львівського університету, 1994. 230 с.
2. Venuti L. *The Translator's Invisibility: A History of Translation*. London : Routledge, 1995. 353 p.
3. Nida E. A. *Toward a Science of Translating: With Special Reference to Principles and Procedures Involved in Bible Translating*. Leiden : E. J. Brill, 1964. 331 p.
4. Catford J. C. *A Linguistic Theory of Translation: An Essay in Applied Linguistics*. Oxford : Oxford University Press, 1965. 103 p.
5. Utiyama M., Isahara H. A Comparison of Pivot Methods for Phrase-Based Statistical Machine Translation. *Proceedings of the Human Language Technology Conference of the North American Chapter of the Association for Computational Linguistics*. New York, 2006. P. 484–491.
6. Wu H., Wang H. Revisiting Pivot Language Approach for Machine Translation. *Proceedings of the 47th Annual Meeting of the Association for Computational Linguistics*. Singapore, 2009. P. 239–247.
7. Коломієць Л. В. Концептуально-методологічні засади сучасного українського поетичного перекладу (на матеріалі перекладів з англійської, ірландської та американської поезії): монографія. Київ : ВПЦ «Київський університет», 2004. 372 с.
8. Возна М., Славова Л., Антонюк Н. Відтворення онімного простору Давньої Русі в англійських академічних текстах. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. Філологічні науки*. 2024. Вип. 2(103). С. 53–70.
9. Skrylnyk S. Planning as a Cognitive Process in Simultaneous Interpreting: Case Study. *Мовні і концептуальні картини світу*. 2025. Т. 1(77). С. 34–55.

10. Skrylnyk S. Cognitive Load in Simultaneous Interpreting of Legal Speeches: Case Study. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2024. Вип. 68. С. 234–248.
11. Бугрій А., Боговін О. Переклад середньовічних культурних кодів у «клеркенвільських оповіданнях» П. Акройда. *Слобожанський науковий вісник. Серія: Філологія*. 2025. Вип. 9. С. 90–95.
12. Доній Т. Американська експериментальна поезія українською: особливості художнього перекладу. *Література. Фольклор. Проблеми поетики*. 2019. Вип. 46. С. 30–41.
13. Доній Т., Бугрій А. Відтворення жанрової специфіки психологічного роману «The Black Prince» А. Мердок в українському перекладі. *Закарпатські філологічні студії*. 2025. Т. 1(40). С. 211–216.
14. Krupko O., Pidhrushna O. “I whisper a prayer to this beauty”: Representation of the National Concept “ЗЕМЛЯ” / “LAND” in Lina Kostenko’s Literary Universe. *Forum for Linguistic Studies*. 2024. Vol. 6. № 1. DOI: 10.59400/FLS.v6i1.2005.
15. Підгрушна О. Г., Маруніна В. П. Інтерсеміотична площина перекладу художнього світу «Добрих передвісників». *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2024. Вип. 66. С. 239–245.
16. Tkachivska M., Donii T., Povoroznyuk R., Kurakh N. Exploring the Sociolinguistic and Semiotic Aspects Involved in Translating Culture-Specific Items in Foreign Language Acquisition. *Revista Romaneasca Pentru Educatie Multidimensionala*. 2025. Vol. 17. №. 1. P. 622–642. DOI: 10.18662/rrem/17.1/968.
17. Povoroznyuk R. Intercultural Generic Repossession in Medical TV Drama. *Journal of Language and Linguistic Studies*. 2021. Vol. 17. P. 1346–1358.
18. Bosworth-Toller’s Anglo-Saxon Dictionary Online URL: <https://bosworthtoller.com/> (дата звернення: 31.10.2025).
19. Dictionary of Old English (DOE). *Dictionary of Old English Corpus* URL: <https://doe.artsci.utoronto.ca/?p=87> (дата звернення: 31.10.2025).

Дата першого надходження рукопису до видання: 24.10.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 28.11.2025

Дата публікації: 30.12.2025